

Každý návrat do Pánova Srdce otevírá hlubší a hlubší prostory lásky. Žijeme jako Služebníci blahoslavenstvími – těmi nás Pán vyztužuje pro to, abychom mu celistvěji rozuměli. Proto se na blahoslavenství (vlastnosti Ježíšova Srdce) podívejme zase z jiného úhlu a v jiném pořadí. Všech osm blahoslavenství uzrává v člověku postupně jednak během celého života (dlouhodobě), a zároveň cyklicky každý den od rána do večera (vždy znova)! Ukažme si na jednom dni ve zkratce to, k čemu zároveň zrajeme celý život!

Každý nový den dává Pán člověku jako nový život: Vše začíná (za úsvitu) návratem (vstupem) do Božího Srdce, tedy ochotou opět se zřít „světa“ a touhou žít životem Božího Srdce, což samo o sobě je již mučednictví! Proto každý den ráno začíná člověk v blízkosti Pánova Srdce *ztišením*, aby „zaslechl“ jeho slova, impulzy, „pocítil“ dotek (k tomu uschopňuje **3.** blahoslavenství tichosti). Ztišení člověku vlévá do srdce *pokoj*, který svět nemůže dát ani vzít: Slovo – sám Ježíš – se stává v lidském srdci hlubinným, bezedným pokojem (cestou **7.** blahoslavenství tvůrců pokoje) a z takto sřeženého pokoje vyrůstá pravá *radost* (ke které uschopňuje **2.** blahoslavenství smysluplně plačících). Jde o radost, která nemusí být vždy viditelně jásavá, ale vždy při ní jása srdce: tedy vnitřní člověk, který je čistý, nový, šťastný! S takto uspořádaným (radostným) nitrem přistupuje člověk k těm, které má kolem sebe, se zralým *milosrdenstvím*: jeho srdce je očištěné, sálá tichou, hlubinnou radostí, a proto dokáže být silně milosrdné (skrze stále působící **5.** blahoslavenství milosrdných)! Poté nastává *mučednictví* s lidmi kolem nás: máme nést v srdci tiše a s milosrdenstvím vše, co činí ti, kteří jsou vedle mě, kteří se mnou žijí a které mi posílá Pán do cesty (k takové schopnosti rozšiřuje lidské srdce **8.** blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost)! Tento druh utrpení (snášení druhých) se nazývá „druhým mučednictvím“, neboť člověk ho již neprožívá (sebestředně) sám na sobě, tak jako poprvé v temných nocích, kdy se očišťoval z egoismu, ale prožívá ho (druhé mučednictví) s těmi, kteří teprve temné noci prožívají! Tento hluboký prožitek srdce a zkušenost (mučednictví) přináší veliké zvnitřnění a mystiku (kterou odhaluje **1.** blahoslavenství chudých v duchu), ale to jen u těch, kdo jsou Pánovu Srdci již velmi blízko. Mystika je klíčový moment lidského života i každého dne! Mystiku člověk prožívá pokaždé, když jeho smysly srdce zachytí přítomnost Pána – jeho komunikaci s námi. Jednou je to moment radostný, a jindy bolestný – někdy se totiž shoduje s tím, co prožívá Ježíšovo Srdce, jindy to tak být nemusí: je to Pánova věc, jestli nám dá moment mystiky (jeho přítomnosti) zakusit, či nikoli – to je jeho tajemství. Dotek Pána (moment nejhlubší mystiky, který si nemůžeme vynutit) během jakéhokoli okamžiku dne přináší čistotu (**6.** blahoslavenství čistých srdcem), která již není lidskou (pracně vydobývanou) dovedností, ale božským darem, který sám sálá – sálá trojjedině

(z těla, duše i ducha)! Taková čistota pak přináší spásu nejen tomu, kdo ji dostal jako dar, ale také těm, které (ten člověk) sám v srdci nosí a za které také denně prosí! Vše – celý den i celý život – ústí tímto způsobem do nejvyššího daru: hlubinné svobody srdce (4. blahoslavenství lačnicích a žíznících po spravedlnosti), neboť dokonalá (darovaná) čistota vždy ústí do kompletní svobody. A ani ta (úplná svoboda v našem životě, v našem srdci) není „lidská dovednost“, ale mocný, dynamický Pán v nás – Svoboda sama. To vše můžeme denně žít (rozjímat) a zároveň sledovat s vděčností jako průřez celého života. Vyprošujme si učenlivé, vděčností sálající srdce, ve kterém má Svobodný Ježíš zalíbení.

S. Luisa Karczubová

Jak vidíme, každý nový den můžeme opravdu vnímat jako novou šanci: abychom Boží Srdce úplně objali srdcem svým. Ono nás očekává s otevřenou náručí, očekává, že mu konečně dáme důkaz o své lásce k němu – ten mu můžeme dát i tak, že splníme jeho touhu. Ta je, abychom se každé ráno vědomě oblékali do Trojjediné čistoty. Rozum, tedy celou hlavu, „oblékejme“ (tužme po tom) do čistoty Nebeského Otce. On je Stvořitel celého světa i člověka a člověk, podle jeho vzoru, také tvoří věci skrze svůj rozum. Čistotu Syna, našeho drahého Ježíše, „oblékejme“ na své srdce. Boží Syn Ježíš je pro nás stále zapáleným, hořícím Srdcem. Touhou každého z nás je hořet pro Pána a mít srdce tiché a pokorné podle jeho vzoru. Čistotu Ducha Svatého „oblékejme“ na ruce a nohy. Duch Svatý do všeho proniká, vše posvěcuje a také každý z nás skrze své ruce a nohy posvěcuje svět: náš Pán nás zve, abychom svým životem posvěcovali vše, co děláme. Je to především naše obět z lásky, příklad stále odpouštějícího, milosrdného srdce, které nehledá sebe, své štěstí, ale štěstí druhého. Největším darem, který nám Pán nabízí, je svoboda našeho srdce, jak jsme již četli. Pojdme hledat tuto drahocennou perlu, prosme Pána, aby nám ji daroval. Vždyť ten, kdo všechno žádá, také všechno dá. On chce vejít do našich srdcí, aby nám daroval plnost všeho!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Křesťanský život spočívá ve vzájemném mystickém prodlévání – my spočíváme v Kristu a On v nás. Pán opětovně mluví o „zůstávání v Něm“ a říká nám, že právě v tom tkví křesťanský život. Užívá obrazu vinného kmene a výhonků s ním spojených. Toto zůstávání ovšem není nic pasivního, jakési podřimování v Pánu, což by možná byl „blážený spánek“, avšak o tom zde není řeč. Jedná se o činné a též vzájemné zůstávání. Toto vzájemné zůstávání je tajemství, ovšem krásné tajemství, mystérium života. Ježíš je ukazuje na příkladu vinných ratolestí, které bez kmene nemohou nic dělat, protože k nim neproudí míza, jíž mají zapotřebí, aby rostly a nesly ovoce. Prospěje nám, když se nad tím zamyslíme.

Zůstáváme v Ježíši, aby k nám proudila míza, síla, abychom obdrželi nezasloužené ospravedlnění a plodnost. On zůstává v nás, aby v nás podněcoval úrodu, dodával nám sílu k svědectví, jímž církev roste. Kladu si otázku: jaký vztah pojí Ježíše, který ve mně zůstává, se mnou, který zůstávám v Něm? Je to vztah vzájemné důvěrnosti, mystický vztah beze slov. „Ale Otče“, namítnete, „to ať si dělají mystici!“ Nikoli, toto pouto se týká nás všech a upevňuje se nepatrným zábleskem mysli: „Pane, vím, že jsi zde: dej mi sílu a udělám vše, co řekneš.“ Navažme tento důvěrný dialog s Pánem. Pán je přítomen, prodlévá v nás, Otec i Duch ve mně zůstávají a já mám zůstat v Nich... Kéž nám Pán pomáhá v chápání a vnímání tohoto mystického prodlévání, na které Ježíš tolik naléhá.

